

Sõna

Seepärast oled sina, Issand Jumal, suur. Sest ükski pole sinu sarnane ega ole ka muud Jumalat kui sina, kõige selle põhjal, mida me oma kõrvaga oleme kuulnud. 2Sm 7:22

Mõte

Kevad on täies hoos ja ilus. Maikuu on lõonud kõik kasvama ja õitsema. Ei suudagi ühe hingetõmbega kõike kaunist haarata, kuid „mida me kuuleme oma kõrvaga?“ Eks ööbikulaulu, rästaste sädinat, kevadtuule kahinat, rõõmsamaid inimhäälid, võibolla isegi kasvamise, taeva poole sirutumise hääli! Seistes kõige selle keskel kevadisel maal, läheb ka selg sirgemaks, mõtted lahedamaks, meel tänulikumaks. Tõesti, selles näitab end kõige Looja, suur Jumal!

Palve

Looja-suur! Tänu Sulle, et Sa kõik oled nii imeliselt loonud ja imeliselt ülal pead. Anna meile kõigile kasvõi ainult kübeke sellest rõõmust, mis tuleb Sinu käest ja mis pole millegi muu sarnane siin ilmas! Tänu Sulle! Aamen

Marta ja Maarja lugu õpetab pidama aega kalliks.

Hea Elulätte lugeja! Enne taevaminemispüha, mis on tänavu 30. mail, tasuks meil ühiselt mõtiskleda aja väärtuse üle. Elame globaalselt muutuvajas ja aeg kui selline paistab muutuvat järjest olulisemaks. Vaatleme seda teemat seekord läbi ühe tuntud piiblliloo.

Pühakirjast võime lugeda järgmist: „Aga kui nad rändasid, läks ta ühte alevisse. Ent üks naine, Marta nimi, võttis ta vastu oma majasse. Ja temal oli õde, keda hüüti Maarjaks, seegi istus õpetaja jalge ees ja pani tähele tema kõnet. Marta aga tegi tegemist mitmesuguste talitustega. Siis tuli ta sinna ja ütles: „Issand, kas sa ei hooli sellest, et mu õde laseb mind üksi talitada? Ütle ometi temale, et ta mind aitaks!“ (Luuka 10:38-40)

Jeesus peatus oma jüngritega Marta, Maarja ja Laatsruse kojas, kes elasid Betaanias. Tegemist oli väikse aleviga, mitte kaugel Jeruusalemmast. See lugu õpetab väga hästi väärtustama aega, sest Marta oli hõivatud väga paljude tegevustega, samal ajal kui tema õde kuulas ja pani tähele, mida Jeesus kõneles. Kui sageli raske on inimestel panna asju tähtsuse järgi. Me kõik oleme kogenud seda tunnet. Inimene justkui kipuks arvama, et ta jõuab ja jaksab kõike.

Veidi aega veel ja kätte jõuab Jeesuse taevaminemispüha. Maarja võttis selles loos aega, et olla koos Jeesusega. See oli talle tähtis. Ta tegi tookord õige valiku. Aga milliseid valikuid teeme meie kristlastena? Kas me väärtustame aega, aega kui meile antud aega? Jeesus Kristus läks taevasse ja jättis oma jüngrid maa peale. Tema aeg maa peal oli küll otsa saanud, kuid ta oli enam kui kolmel aastal juhendanud ja õpetanud jüngreid, et nad jätkaksid tööd, kuni tuleb aeg, mil tema naaseb. Pidage aega kalliks, õpetas ta.

21. sajandi tuntumaid teolooge ja õpetlasi Walter Torbish on ütelnud: „21. sajandi ühiskond on keskendunud eranditult meelelahutusele ja majanduslikule heaolule. Me suhtume aega nagu oleks meil seda piiramatult käes. Me astume suhtest suhtesse nagu kevad või sügismoes ja me ei mõtle sellele, et sõnadega teeme me sageli rohkem halba, kui tegudega. Aeg on aga nagu liivakell. Kord jookseb see lihtsalt tühjaks.“ **Head taevaminemispüha, lugejad!** P.S loe taevaminemispühast täpsemalt teiselt leheküljelt!

Talgupäeva moto oli „Lööme Maarjamaa läikima!“

4. mail toimus Kadrina Katariina koguduses talgupäev. Traditsioonilisel talgupäeval osalesid seekord 8 inimest. Aitäh kõigile, kes sel aastal käed külge panid ja panustasid!

Talgupäev algas kogunemisega leerimaja ees ja ühise palvega. Puhtaks said leerimaja aknad, põrandad, kiriku esine. Samuti pesti puhtaks kiriku pingid ja piirati hallituse levikut pühakojas. Viimaks pesti kivikaitse vahendiga kiriku hästisäilinud põrand. Suur tänud Jaanikale ja Markole, Reinule ja Jaagule, Elikale ja Elinale ning talgujuhtidele Meelis-Laurile ning Karin-Kristelile. Samuti Ingridile, kes keetis maitsva talgusupi. On taas, mida meenutada.

VIHMAVARBLANE XIX osa

Taevaminemispüha, ristineljapäev.

Taevaminemispüha on liikuv püha, sest see sõltub kuukalendri ülestõusmispühadest. Arvestatakse 40 päeva sellest pühast edasi ja seetõttu on taevaminemispüha alati neljapäev.

Ristikirikus tähendab taevaminemispüha Jeesuse Kristuse taeva minekut. Ta oli pärast oma surnuist ülestõusmist viibinud õpilaste lähedal ja sageli nendega kohtunud. Siis sai aeg täis ja Ta pidi edasi minema. Sellest jutustavad meile evangeeliumid.

Mõnel maal on *ristineljapäev* lausa vaba päev, kuna seda peetakse samaväärseks jõuludega. See on ka loogiline, sest tegemist on sama liikumisega, vaid suund on vastupidine. Kui jõulude ajal tuli igavene Sõna alla maa peale, sündis inimlapseks, et alustada lunastustööd, siis taevasse tõusmisel lahkus Inimese Poeg sellest maailmast ja läks tagasi sinna, mida me parema sõna puudusel taevaks nimetame. Kuid Tal oli nüüd midagi, mida Tal varem polnud – Tema ülestõusnud ihu. Võime nüüd uskuda ja loota, et ka kõigil Jeesusesse uskujail läheb aegade lõpul samamoodi. Meil on kaasame ülestõusnud keha, millega saame Jeesust taas rõõmuga tervitada. Võib küsida – miks just 40? Sellele polegi seletust, kuid arv esineb sageli Piiblis. Sellest, et Jeesus viibis just nii palju päevi veel inimeste maailmas, tuleb komme mälestada lahkunut 40 päeva pärast tema surma. Me saame ennast mingis mõttes samastada ülestõusnud ja taeva läinud Jeesusega. See annab paratamatutes lootust ja julgust.

Vanarahva meelest oli *ristlepäev* või isegi *suur ristipäev* nii suur püha, et isegi rohi ei pidavat sel päeval kasvama. Kõik põllutööd olid keelatud ega tohtinud ka ühtki puuoksa lõigata või murda, ühesõnaga – mitte midagi, mis maast kasvab, ei tohtinud sel päeval puutuda. Mõnel pool oli isegi rohu peal pikutamine keelatud.

Viimaks tulid õnnelikumad päevad ka Saare Taali peresse. See juhtus just jõulukuu alguses. Merle oli endale kena kastanpruunide juustega noormehe leidnud ja ei olnud enam nii kurb. Nad sõitsid autoga võimaluse korral Eestimaa ringi ja Merle õpitulemused koolis paranesid. Saare Taali tundis end rahulikumalt. Ta oli täiesti veendunud, et nüüd ometi ehk hakkab elu ülesmäge veerema. 6. detsembril sõitis Merle oma noormehega Jõhvi. Kohalikust poest oli ta kaasa ostnud „Kasekese“ šokolaadi batoonikesi. Need olid Merle lemmikkompvekid juba varases lapsepõlves. Noormehe nimi oli Lauri, kuid Eskus elavad kohalikud kutsusid teda hoopis „onu Mardiks“, seda teistest pikema kasvu ja pisut lohvaka kõnnaku tõttu.

„Räägi mulle oma emast,“ ütles Lauri äkki ja pööras auto sujuvalt paremale.

„Oh, mu emal on viimasel ajal rasked ajad. Ega tal minuga kerge pole olnud. Olen talle küllalt oma põikpäisusega peavalu valmistanud. Vahepeal ei tahtnud õppimine ka minna ja siis on meil Kuningamäel, seal meie naabruses üks külajoodik- Bläku Eduard. Tead, ta ei meeldi mulle sugugi.“

„Tohhoh? Mis ta teil teeb seal siis?“ küsis Lauri.

„Kujutad ette, umbes kuu aega tagasi lükkas ta mu ema lumehange.“

Lauri jälgis teed. Merle jätkas: „Tead, eks meil kõigil ole viimasel ajal palju tegemist olnud. Olen mõelnud, et rutiin ongi see, mis ei lase inimestel elu täielikult nautida. Meil on seal Kuningamäel ka naabrid, mehe nimi on Lembit ja naise nimi Eda. Muidu korralikud inimesed, aga minu ema käib tihti ka nende juures ja ütleb tagasitultes alati, et inimeste probleemid on igal pool siiski ühesugused. Näost näkku enam suhelda ei osata.“

Oli hakanud lund sadama. Merle pistis ühe batoonu suhu ja küsis Lauri käest:

„Kas sa oled alati nii vaikne olnud?“

„Mis mõttes vaikne?“

„Noh, selline, et sõidad isegi autoga vaikides?“

„Kuidas võtta. Mulle on autod alati meeldinud. Olen nendega tegelenud juba lapsest saati. Ka meeldib mulle autoga väga sõita.“ Lauri naeratas oma kõige ilusamat naeratust:

„Aga mis me kogu aeg minust räägime? Pajata parem endast. Mida sulle kõige rohkem meeldib teha?“

„Ma ei tea, lugeda vist. Kuigi ema ütleb, et kui hakkab kohustuslikku kirjandust lugema, jään juba viie lehe pärast magama.“

„Ehhheeee.“

„Ma ei saa aru, miks sa naerad? Võtame näiteks Victor Hugo romaani

„Jumalaema kirik Pariisis.“ Seal nagu sa tead, kirjeldatakse Pariisi elu ja olu ja neid piki kitsaid tänavaid, aga mina, mina ei saa ju kunagi Pariisi.“

„Miks ei saa?“

„Lauri, selleks on raha vaja ja ma ei taha ükski suurlinna minna.“

Nad sõitsid mõnda aega vaikides edasi. Lund aga aina sadas ja sadas.

*

Kuningamäel arenesid sündmused aga hoopis ärevamas suunas. Ei olnud külas aega mõelda pealtselt saabuvale advendiajale või veel vähem jõulupühadele. Loopre Hannes pidas pika viha, sest Bläku Eduard ei olnud ikka veel talle oma võlga suutnud ära maksta. Niisiis jagas ta oma kahtlusi jooma- ja töökaaslase, Tõstamäe Tõnuga. „Mõikad sa Tõnu, Bläku Eduard tekitab ise endale jamasid. Ta nii kaelani sees, kui veel olla saab. Mhmm, nagu tal neid seiku veel vähe oleks!“

„Ja, Hannes. Sul on õigus, aga kärakat on temaga ikka mõnikord tore koos panna ja ole üsna rahulik, seda raha sina tema käest kätte ei saa.“

„Mis mõttes ei saa? Siis ostku edaspidi endale ise nii õlut kui viina. Ega ma talle mõni kahel jalal kõndiv rahakott ei ole.“

„Muidugistki mõista, aga vaevalt Eedi sugune selle üle oma pead vaevab. Tema tavaline ütlus on ikka, et küll riik ise teda ülal peab.“

„Tõnu, ära aja! Nagu sa ise rohkem kergemaid päevi näeksid! No jah, selle vahega muidugi, et meil mõlemal töökohad olemas, aga tema lööb lihtsalt aega surnuks. Vahepeal küll rääkis, et plaanib oma hullumajas oldud ajast raamatut kirjutada, aga ah, sinna see asi tal vist jääbki.“

„Jah, eks ta nii ole. Ka minul on nendest Bläku Eduardi jahmerdamisest kopp ees. Aga eks ütle ju vanasõnagi, et igaüks on oma õnne sepp ja peab ise oma radu seadma.“

„Ja, jah, oled sa ikka ka mees! Tema nüüd sul oma radu seab või midagi? Eheeee. Ta ei oska oma peaga enam mõeldagi!“

„Tead Hannes, lähme õige täna tema poole õhtul ja vaatame mida ta selle kõige kohta ise ütleb, kui üldse ütleb.“

„Läki pealegi.“

Hannes ja Tõnu hakkasid nüüd Põltsamaa poole kõmpima. Oli ju palju, millele mõelda. *Järgneb...*

Veaparandus!

Eelmises Elulättes ilmus kuulutus KIRIKUTE ÖÖ kohta meie kirikus. Ekslikult oli sündmuse kuupäevaks 25. mai. Tegelikult toimub see reedel, 24. mail. Vabandame!